

ת"פ 24522/06/13 - מדינת ישראל נגד טלאל לפרוך

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל על ידי עו"ד שיר קמה

המאשימה

נגד

טלאל לפרוך על ידי עו"ד דוד גבאי ריכטר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום וגדר המחלוקת

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום ביום 17 באפריל 2013 סמוך לשעה 20:45, על כביש ירושלים תל-אביב בסמוך למחלף עין חמד, נשא והוביל הנאשם תחמושת לנשק, בכך שהחזיק במושב האחורי של רכבו מסוג פולקסווגן מספר זיהוי 85-755-18, מכשיר טלויזיה (להלן: "הטלויזיה") ובו הוסתרו 1205 כדורים בקוטר 5.56 מ"מ של רובה M16 שהיו עטופים (להלן: "הכדורים"). כמו כן החזיק הנאשם ברכבו כסף מזומן בסכום של 1610 ש"ח.
2. בתשובתו לאישום מסר הנאשם כי אמנם הוא הוביל את מכשיר הטלויזיה ברכבו, אולם הוא לא ידע כי טמונה בו תחמושת. לגרסתו, מן דהוא ביקשו להעבירו ממקום למקום תמורת סכום של 200 ₪, כך שקיבל טרם העביר סך של 100 ₪ והיה אמור לקבל 100 ₪ נוספים לאחר הגעת מכשיר הטלויזיה ליעדו.

מבט על ראיות הצדדים

ראיות התביעה

3. מטעם המאשימה העידו 4 שוטרים. השוטרים שי לוי (להלן: "השוטר לוי") ואיגור לובשבסקי (להלן: "השוטר איגור") שעצרו את הנאשם, רס"מ עדיאל שלום (להלן: "החוקר עדיאל"), חוקר בתחנת הראל שחקר את הנאשם וביצע מספר פעולות בתיק והשוטרת נעה שגב (להלן: "השוטרת נעה"), רשמת ואחראית מוצגים בתחנת הראל.

כמו כן הוגשו דו"ח פעולה שערך השוטר לוי ת/1, הודעת הנאשם ת/2, דו"ח פעולה, דו"ח מעצר וזכ"ד שערך השוטר איגור ת/3-5 בהתאמה, תמונות של הכדורים לאחר תפיסתם ת/6-7, אישור כי הכדורים שנתפסו הם נשק נ/8,

דו"ח פעולה שערך השוטר יוסי שמואל (להלן: "**השוטר שמואל**"), שוטר נוסף שהיה שותף למעצר הנאשם **ת/9**.

4. השוטר לוי העיד בבית המשפט ודו"ח הפעולה שערך ת/1 הוגש בהסכמה תחת חקירה ראשית. מהדו"ח עולה כי התקבל מידע מודיעיני על רכב נושא אמל"ח ובשל כך השוטרים יצרו פקק לצורך ביצוע מעצר יזום באזור הכניסה לאבו גוש (ר' ת/1 עמ' 1 ועמ' 8 ש' 14-15 לפרוטוקול). בהמשך סיפר לוי כי לאחר שעצר את הנאשם, זה ניסה לסטות לשול הדרך משמאל על מנת להימלט מהפקק, אולם הוא הצליח לנטרל אותו. בדו"ח מסר השוטר לוי תיאור של מכשיר הטלוויזיה וכתב כי מדובר במכשיר ישן וכבד מאוד ואף ציין כי שני שוטרים נשאו אותו יחד והוא אף נפל מידיהם (ר' ת/1 עמ' 2 סיפא ועמ' 3).

5. השוטר איגור אישר את האמור בדו"ח של השוטר לוי וסיפר בבית המשפט ששניים סחבו את מכשיר הטלוויזיה והוא נפל ונשבר (ר' עמ' 20 ש' 2-6). השוטר איגור תפס את מכשיר הטלוויזיה וכתב את הדוחות ת/3-ת/5. בדוח הפעולה ת/3 ציין השוטר איגור כי בתוך מכשיר הטלוויזיה נמצאו חבילות עטופות נייר עיתון ובתוכן הכדורים (ר' ת/3 עמ' 2). בבית המשפט העיד איגור כי לאחר שפתחו את מכשיר הטלוויזיה ואת הניירות שהיו בתוכו הם הבינו שמסתרים בו כדורים (ר' עמ' 21 ש' 1-4). השוטר איגור העיד כי את הכדורים העביר לחוקר עדיאל (שם ש' 25-27).

6. החוקר עדיאל והשוטרת נעה העידו אף הם. החוקר עדיאל אישר כי קיבל לידו את הכדורים מידו של השוטר איגור כשהם עטופים בעיתונים (ר' עמ' 15 ש' 2-3) והעיד כי הוא העבירם לשוטרת נעה אשר תפקידה הוא להמשיך את תהליך הרישום ולשמור את המוצגים (שם ש' 10-11). השוטרת נעה אישרה את הדברים והעידה כי קיבלה לידה את הכדורים מידו של החוקר עדיאל וספרה אותם (ר' עמ' 12 ש' 14). השוטרת נעה אישרה כי יתכן שזרקת שקית ויש חוסר התאמה בין מספר השקיות שתפס השוטר איגור לבין מספר השקיות שהוצגו לבית המשפט והסבירה כי ברגע שקיבלה לידה את המוצג וסיימה לספור את הכדורים ואיחדה אותם לשקית אחת לא היה נראה לה מהותי לשמור את כל השקיות (ר' עמ' 13 ש' 23-24 וכן עמ' 14 ש' 4-5 וש' 13-14).

ראיות ההגנה

7. מטעם ההגנה העיד הנאשם ודודו מר חמאד פרוך, כמו כן הוגשו תוצאות בדיקות ט"א **נ/1**, בקשה והחלטה בבקשה לקבלת נתוני תקשורת **נ/2**, צו חיפוש **נ/3** ודו"ח פעולה שנלווה לחיפוש **נ/4**.

גרסת הנאשם

8. בהודעתו במשטרה ת/2 טען הנאשם כי הוא אינו מכיר את האדם ששם ברכבו את מכשיר הטלוויזיה ומסר כי עשה טובה למאן דהוא ברחוב. אשר לנסיבות הגעתו לאזור עיזריה מסר הנאשם כי הסיע אדם שהוא אינו מכיר לעזריה וכאשר חזר למוסררה הוא התבקש להעביר את מכשיר הטלוויזיה לאבו גוש: "**זה היה בערך בשעה שמונה**

שמונה וחצי בערב היום... כאשר אני באתי לחזור למוסררה עצר אותי בחור אמר לי תיקח את הטלויזיה לאבו גוש וזהו הוא שם את הטלויזיה ברכב שלי ואני לקחתי את הטלויזיה לאבו גוש. וזה מה שהיה. הוא לקח את המספר שלי והיה צריך להתקשר אלי וזהו" (ר' ת/2 ש' 6-3). בהמשך כאשר נשאל היכן פגש את הבחור ששם ברכבו את הטלויזיה השיב: "אני הייתי בעיזריה בכיכר הראשון טיפה למעלה הוא עמד בצד. הוא אמר לי לקחת את הטלויזיה לאבו גוש ואמר לי שהוא יתקשר אלי ועד עכשיו לא התקשר אלי" (שם ש' 23)

הנאשם התבקש לתאר את הבחור ומסר: **"הוא בגיל 28-29 בחור שחור לא ראיתי כל כך טוב בגלל שלא היה אור"** (שם ש' 26). וחזר שוב על מה היה עליו לעשות עם הטלויזיה: **"אמר לי לקחת את זה (הכוונה לטלויזיה ח'מ'ל)" לאבו גוש לכיכר איפה מוכרים פלאפל והוא אמר לי שהוא יתקשר אלי ועדיין לא התקשר אלי"** (שם ש' 28) הנאשם נשאל האם קיבל תשלום על הנסיעה ומסר לחוקר כי אותו אדם ששם ברכבו את הטלויזיה נתן לו ₪100 ואמר לו כי ימלא ברכבו דלק ולאחר שיחזור הוא ייתן לו 100 ₪ נוספים (שם ש' 31) לגרסת הנאשם אותו בחור לא נתן לו את מספר הטלפון שברשתו ורק לקח את המספר הטלפון שלו.

לקראת סוף עדותו שב וחזר הנאשם כי אין לו כל הכרות קודמת עם הבחור שהניח ברכבו את מכשיר הטלויזיה וכי לא ראה אותו מעולם. כמו כן הכחיש הנאשם כל קשר לכדורים, טען שלא נגע בטלויזיה או בכדורים וציין בפני החוקר כי הוא מוכן שיבדקו את טביעות אצבעותיו (שם ש' 63 וש' 66-67).

9. בעת עדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו לפיה כאשר חזר מעזריה לירושלים, אדם שהוא אינו מכיר סימן לו לעצור וביקש ממנו לקחת טלויזיה לאבו גוש בתמורה ל-200 ₪. אולם בשונה מחקירתו בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי קיבל מאותו אדם סך של 100 ₪ ובאבו גוש היה אמור לקבל עוד 100 ₪ מאדם שהיה אמור לפגוש בכניסה ליד הפלאפל (ר' עמ' 23 ש' 1-9).

טענות הצדדים

10. ב"כ המאשימה טענה כי עלה בידה להוכיח את אשמת הנאשם ברמה הנדרשת במשפט הפלילי. לדבריה הנאשם ידע כי בתוך מכשיר הטלויזיה מוסתרים כדורים והוא ניסה להימלט מהשוטרים עת נתבקש לעצור. ב"כ המאשימה סברה כי אלמלא היה חפץ הנאשם להסתיר את דבר ההסתרה לא היה מנסה להימלט. זאת ועוד, ב"כ המאשימה טענה כי גרסת הנאשם רוויה בפריכות ובסתירות והיא מופרכת על פניה, שכן לדידה לא יתכן שהוא הסכים להעביר את מכשיר הטלויזיה לבקשת אדם שאינו מוכר לו. עוד טענה ב"כ המאשימה כי משקל מכשיר הטלויזיה אמור אף הוא היה לעורר את חשדו של הנאשם, ואין זה סביר כי אותו אדם נשא את מכשיר הטלויזיה לרכב לבדו. כל אלה לרבות העובדה שהנאשם נשלח ליעד לא מוגדר מבלי לברר פרטים, מערערים את אמינות גרסתו כך שאין לתת בה אמון.

ב"כ המאשימה לא חלקה על כך שיתכן שנפל פגם בשרשרת המוצג בעת תפיסת התחמושת, אך לטענתה הפגם תוקן בהתבסס על עדויות השוטרים בבית המשפט והתמונות שהוגשו.

11. לטענת ב"כ הנאשם לא הייתה לנאשם מודעות לכך שבמכשיר הטלוויזיה מוסתרים כדורים. לדבריו עדותו של הנאשם הייתה קוהרנטית למן מסירת גרסתו הראשונית במשטרה ועד למתן עדותו בבית המשפט. לדידו לו הנאשם היה יודע על הדבר, לא היה מסכים להוביל את מכשיר הטלוויזיה. לדבריו הנאשם לא ניסה להימלט מהשוטרים כי אם התנגד למעצר אגרסיבי שבוצע נגדו.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי החקירה המשטרית הייתה רצופה מחדלים. החוקר לא ניסה לאתר את האדם אודותיו מסר הנאשם פרטים וכן לא ניסה לאתר את הרכב שעל פי גרסת הנאשם אמור היה לאסוף את מכשיר הטלוויזיה באבו גוש. כמו כן החוקר לא דאג להשאיר את מכשיר הטלפון של הנאשם זמין על מנת לקבל שיחה ממי ששלח אותו וזאת כדי לאמת או לשלול את גרסתו, החוקר לא ביקש מחקרי תקשורת של מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם למרות שהוצא צו בעניין, הנאשם לא נחקר על סכום הכסף שנמצא ברכבו זאת על אף שהוחשד בסחר בנשק. אשר לשרשרת המוצגים, טען ב"כ הנאשם כי המשטרה לא העבירה תיעוד מסודר של הדרך שבה הועברו שקיות המוצגים מגורם לגורם ומה מספרם המדויק. לפיכך גרס כי מחדלים אלה בהצטברם יחד מעלים ספק סביר באשר לאשמת הנאשם.

דין והכרעה

12. הצדדים אינם חלוקים כי ברכבו של הנאשם נתפס מכשיר טלוויזיה אשר בתוכו הוסתרו כדורים. אשר לכדורים הוגשה בהסכמה חוות דעת לפיה מדובר בנשק (ת/8), ואין מחלוקת כי על מכשיר הטלוויזיה ועל הכדורים **לא** נמצאו טביעות אצבע של הנאשם.

13. למעשה השאלה העומדת לפתחי היא האם די בכך שברכבו של הנאשם נמצא מכשיר טלוויזיה ובתוכו כדורים כדי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עשה זאת תוך מודעות לעבור עבירה.

14. סעיף 144 (ד) קובע כדלהלן:

"מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר"

לעניינינו, הנאשם הוא הבעלים של הרכב בו נמצא מכשיר הטלוויזיה ועליו רובץ הנטל להוכיח כי הנשק שנמצא ברכבו לא הוחזק על ידו. אני סבורה כי הנאשם לא סיפק הסבר מניח את הדעת להימצאות מכשיר הטלוויזיה בו נמצאה התחמושת ברכבו.

15. גרסת הנאשם מראשית ועד אחרית תמונה ביותר. ראשית באשר לנסיבות הימצאותו בעזריה - על פי הסברו הוא לקח אדם זר ממוסררה עד לעזריה ללא תמורה. כלל לא ברור מדוע עשה "טובה" למאן דהו שהוא אינו מכיר והסיעו בשעת לילה מירושלים לעזריה ללא כל תמורה למקום שאינו עובר בדרכו, שכן הוא מתגורר בוואדי ג'וז, אלא עשה זאת במיוחד כאשר הוא מתפרנס בין היתר מהסעות והובלות.

גם גרסתו באשר לנסיבות מסירת מכשיר הטלוויזיה לידיו אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון ועם הגיונם של דברים. לטענתו של הנאשם אדם שהוא לא יכול למסור את פרטי זהותו ואת תיאור קלסר פניו, מאחר שהמקום היה חשוך, מסר לו מכשיר טלוויזיה בכיכר הסמוכה לעזריה בשעה 20:30. אותו אדם נתן לו 100 ₪ ולקח ממנו את מספר הטלפון שלו וכל שאמר לו זה להוביל את הטלוויזיה לפלאפל בכניסה לאבו גוש שם יחכה לו רכב מסוג הונדה סיוויק לבנה אליה יש להעביר את מכשיר הטלוויזיה ובתמורה הוא יקבל 100 ₪ נוספים.

נראה אם כן כי שעת מסירת הטלוויזיה, מיקום המסירה ואופן העברת מכשיר הטלוויזיה הישן והכבד והכל בתמורה ל-200 ₪ בלבד, כאשר הנאשם לגרסתו לא יודע את זהות הנותן והמקבל, אינה מהימנה ולא מצאתי לקבלה.

16. יתרה מכך, בגרסת הנאשם נמצאו סתירות מהותיות כפי שיפורט להלן:

א. גרסתו הראשונית של הנאשם עוד טרם חקירתו במשטרה נכתבה בת/1 על ידי השוטר לוי. מסמך זה הוגש בהסכמה וממנו עולה כי גרסתו המידית של הנאשם היתה שונה מהגרסה בה דבק בהמשך ניהול ההליך לפיה הוא אינו מכיר את האדם שביקש ממנו להוביל את מכשיר הטלוויזיה. מת/1 עולה כי השוטר לוי שמע שיחה בין הנאשם לבין קצין המודיעין וציטט אותה במדויק: **"יוסי קצין הביטול שאל את העצור של מי הטלוויזיה והעצור ענה 'זה נתן לי בחור בשם מוראד מעזריה המתגורר בואדי גוז' (ר' ת/1 עמ' 3). כאשר הנאשם נשאל למי צריך להעביר את מכשיר הטלוויזיה הוא השיב: 'מישהו מאבו גוש לא יודע מי הייתי צריך לקבל טלפון ועדיין לא התקשר' (שם שם). מהאמור עולה כי הנאשם בגרסתו הראשונית במקום האירוע ידע לאבחן בין המידע שמסר ביחס למי שמסר לידיו את מכשיר הטלוויזיה לבין המידע שמסר ביחס למי שהיה אמור לקבל ממנו את מכשיר הטלוויזיה. כך שטענתו של הנאשם בחקירתו הנגדית כי כל שנכתב הוא שקר (ר' עמ' 23 ש' 26-27) אינה עומדת, שכן הבלש הקפיד לכתוב ציטוט מדויק של הדברים ולא היתה לו כל סיבה לתת תיאור מדויק של הנותן ותיאור חסר של המקבל אם אכן בדה את הדברים מליבו, כפי שטען הנאשם. בהקשר זה יוער כי גרסתו הראשונית של הנאשם לפיה אדם שהוא מכיר מוואדי ג'וז שכונת מגוריו הוא זה שמסר לו את מכשיר הטלוויזיה נותנת הסבר הגיוני להשתלשלות האירוע. הנאשם בגרסתו המאוחרת לפיה הוא אינו יודע מי הניח ברכבו את מכשיר הטלוויזיה ניסה להסתיר את זהות המעורב הנוסף באירוע ולכן מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורש העניין.**

ב. בחקירה טען הנאשם שקיבל לידיו ממי שמסר לו את מכשיר הטלוויזיה סך של 100 ₪ ושאותו אדם אמר היה להביא לו 100 ₪ נוספים לאחר שיחזור (ר' ת/2 ש' 31). בבית המשפט טען הנאשם שאת 100 השקלים הנוספים היה אמור לקבל מהבחור אותו אמר היה לפגוש באבו גוש (ר' עמ' 23 ש' 5 ועמ' 24 ש' 6). אני סבורה כי אין מדובר בסתירה של מה בכך, שכן לא סביר שהנאשם, אשר לגרסתו עשה את ההובלה לפרנסתו לא יברר טרם ההובלה את פרטי התשלום אותו הוא אמר לקבל. משכך העובדה שלא ידע לספר מי היה אמור לשלם לו וכיצד תמוהה אף היא.

ג. בחקירתו הראשית הנאשם כלל לא הזכיר כי מסר את מספר הטלפון שלו לאותו אדם שמסר לידיה את מכשיר הטלוויזיה ולא הזכיר כלל כי היה אמור להיות בקשר טלפוני עמו. גם לאחר מספר שאלות של ב"כ המאשימה בעניין הנאשם לא השיב כי נתן את מספר הטלפון שלו, ורק לשאלה מפורשת של בית המשפט השיב כי האדם שמסר לידיה את הטלפון ביקש לקבל את מספר הטלפון שלו (ר' עמ' 24 ש' 17-24). השמטת פרט כה מהותי מגרסתו של הנאשם בחקירתו הראשית אומרת דרשני על אמינות גרסתו.

ד. גם עדות דוד של הנאשם אין בה כדי לסייע להגנת הנאשם. הדוד העיד כי מקובל בקרב אנשי שכונתם לבצע עבודות הובלה תמורת שכר, אלא שמסר כי המובילים ממתינים בשער שכם (ר' עמ' 26 ש' 5) וכי שעות ההמתנה של מבקשי העבודה הם משעות הבוקר ועד לשעה 16:00-17:00 (שם ש' 16-18), ללמדך כי הובלה מכיכר חשוכה על דרך מהירה בסמוך לעזריה בשעת לילה, היא דבר חריג.

17. באשר לטענת ב"כ המאשימה כי ניסיונו של הנאשם להימלט מהשוטר מחזקת את ראיות התביעה, קיבלתי את הסברו של ב"כ הנאשם לעניין. מעדותו של השוטר לוי עולה כי הוא לא חבש כובע זיהוי ואישר כי סביר שלנאשם לקח זמן להבין שהוא שוטר (ר' עמ' 10 ש' 2). משכך לא ניתן לייחס לתגובת הנאשם מעשה בריחה מכוון אלא תגובה מיידית וסבירה בנסיבות העניין.

18. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי גרסתו של הנאשם מתחזקת נוכח העובדה שלא נמצאו טביעות אצבע שלו על מכשיר הטלוויזיה ועל הכדורים וכי לא נתפס דבר בביתו, ממצאים שעולים בקנה אחד עם גרסתו ולכאורה מהווים חיזוק לה, הרי שהעדרם של טביעות אצבע יכולים להיות הסברים רבים כמו שימוש בכפפות, רמת הזעה של אדם, סוג המשטח והסברים רבים נוספים, כך שעניין זה אינו יכול להוות תמיכה לגרסת הנאשם. כך גם באשר להעדר ממצאים בעת החיפוש בביתו של הנאשם.

מחדלי חקירה

19. ב"כ הנאשם טען כי בעבודת המשטרה נפלו פגמים רבים אשר יש בהצטברותם כדי להביא לזיכויו של הנאשם. להלן אדון במחדלים אלה.

א. **העדר תיעוד מצולם בתיק למרות שעל פי ת/1 האירוע תועד על ידי איש זיהוי וכן בעזרת מצלמתו של אחד הבלשים.** העד שי לוי אשר ציין עניין זה בדוח הפעולה שרשם ת/1 הסביר בעדותו (ר' עמ' 11 ש' 26-29) כי רק פתיחת מכשיר הטלוויזיה והוצאת התחמושת תועדו, ובעניין זה הצדדים אינם חלוקים, כך שלא מצאתי לתת משקל לכך.

ב. **אי בדיקת נתוני תקשורת -** לטענת ב"כ הנאשם על אף שבית המשפט נעתר לבקשה לקבלת צו מחקרי תקשורת, המשטרה לא מלאה אחר הצו. לדבריו בדיקת שיחות נכנסות לטלפון הנייד של הנאשם היתה יכולה לתמוך בגרסת הנאשם לפיה הוא היה אמור לקבל שיחת טלפון מהאדם שהיה אמור למסור לו את הנשק וכך היה מסייע בידי המשטרה לפתח את החקירה ולהגיע אל סוחרי הנשק ולא רק אל המוביל.

ראשית, מעדות החוקר עדיאל עולה כי הטלפון הנייד של הנאשם היה פתוח לאחר שהנאשם נעצר עד לחקירה בשעה 22:00 לפחות, היינו שעה ורבע לאחר המעצר (ר' עמ' 17 ש' 12). לו היה אדם ממתין לנאשם שיצא בשעה 20:30 מעזריה לכיוון אבו גוש וברכבו ציוד "יקר ערך", סביר היה כי החל מהשעה 21:00 היה מתקשר ללא הרף אל הנאשם ולמרות שהטלפון של הנאשם היה פתוח במשך שעה לפחות מרגע שהנאשם נעצר לא התקשר אליו אף אחד. זאת ועוד. הנאשם נשאל על כך מספר פעמים בחקירתו ואישר שעדיין לא התקשר אליו איש (ר' ת/2 ש' 23 וש' 28).

בהקשר זה יוער כי ראוי היה בעיני לחקור ולפתח את החקירה ולאתר את מקורות הכדורים באמצעות מחקרי תקשורת, אלא שהדבר לא מטיל צל על הראיות כנגד הנאשם.

ג. **שרשת מוצג** - אכן מסכימה אני עם ב"כ הנאשם כי היה ראוי לתעד בכתב את כל מהלך העברת הכדורים בין השוטרים, אולם לאחר ששמעתי את השוטרים לא נותר בליבי ספק כי הכדורים שהוצגו בבית המשפט עליהם העידו השוטרת נעה והחוקר עדיאל הם הכדורים שתפס השוטר איגור ברכבו של הנאשם. השוטר איגור העיד בבית המשפט וסיפר כי תפס את הכדורים שהיו מוסתרים בתוך נייר עיתון (ר' עמ' 19 ש' 14-15) והעביר את הכדורים לידי של החוקר עדיאל להמשך טיפולו (ר' עמ' 21 ש' 27-29). החוקר עדיאל אישר זאת תוך שהוא מצוין כי קיבל את הכדורים בצורה שבה הם נתפסו ולא בתוך דלי כפי שהוצגו לבית המשפט: **"קיבלתי אותו מהשוטר איגור, למיטב זכרוני קיבלתי אותו בלי הדלי, היו עיתונים שבתוכם האמל"ח"** (ר' עמ' 15 ש' 3-4) בהמשך מספר החוקר כי לאחר מכן העביר את הכדורים לשוטרת נעה להמשך תהליך רישום ושמירה במחסן מוצגים (שם ש' 11-11). השוטרת נעה העידה אף היא בעניין. עדותה היא סיפרה כי קיבלה לידה את המוצג מידי של החוקר עדיאל (ר' עמ' 12 ש' 18-19) והסבירה מדוע לא קיים רישום בעניין: **"אין לנו רישום כזה. ברגע שחוקר תופס יש תפיסה במחשב וכשאני מפקידה יש הפקדה במחשב. ניתן לצלם את המסך של ההפקדה והתפיסה"** (שם ש' 26-27). השוטרת העידה כי היא ישבה וספרה את הכדורים אחד אחד ותיעדה את מספר הכדורים במזכר (ר' עמ' 14 ש' 16-19) ואישרה כי בהחלט יתכן כי לאחר שקיבלה לידה את הכדורים ותוך כדי ספירתם זרקה שקית. לדבריה לא סברה שמדובר במוצג מהותי ומרגע ששמה את כל הכדורים יחד לא חשבה שיש בכך צורך (ר' עמ' 13 ש' 23-24).

לעניין המחדלים האמורים ראוי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 6367/12 בנימין נ' מ"י (מיום 8.4.13):

"באשר למחדלי החקירה הנטענים; איני סבור כי בפעולות החקירה שטוען המערער כי היה על המשטרה לבצע ולא בוצעו יש ממש או כי אם היו מבוצעות הפעולות היה בהן כדי להצביע על חפותו...גם אם יתכן כי טוב הייתה עושה המשטרה אילו היו ננקטות פעולות החקירה הנטענות הרי שאי נקיטת אינה מכרסמת ב"יש" הראיית המשמעותי שיש בו לטעמי די כדי לבסס הרשעה מעבר לכל ספק סביר..." (פס' 18 לפסק הדין).

20. לפיכך, ומשמצאתי את גרסת הנאשם לא אמינה אני קובעת כי הוא היה מודע לכך שהוא מוביל אמל"ח ויש להרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.